

[Ellinger.]

„Den Tilstand, der bestaar for Tiden i Verden, er usikker. — — — ingen kan afvise den Mulighed, at en Stormagtskrig kan komme igen!

Uvejrsskyerne er altsaa paa Himlen, derom er der ingen Tvivl. Gang paa Gang har Statsmænd i Europa og andre Mænd med anerkendt Autoritet advaret imod en isoleret Afrustning og fremholdt et Lands Forpligtelser. Det er sket i Form af Udtalelser om, hvad der er gyldigt for alle Nationer, og det er sket med særlig Adresse til vort Land. Den højtærede Udenrigsminister advarer nu imod at tage Hensyn til, hvad der saaledes foreholdes os ude fra. Ja, naturligvis, thi alt, hvad der foreholdes os, gaar ganske paa tværs af hans Teorier, og han ved, at der i Udlandet agtes saare lidt paa, hvad han forebringer. Det vil sige: i de store Forsamlinger yder man velvilligt Bifald til alle Talere, og ved Middage gør charmerende Egenskaber altid deres Virkning, men en Kendsgerning er det, at denne Mangel paa Hensyn viser sig deri, at man ikke har set tilsvarende Afrustningsforslag fremsat i noget andet Land. Alene dette viser, at man herhjemme vilde begaa en letsindig Taabelighed ved paa det Punkt at lytte til den højtærede Udenrigsministers Ord.

Edvard Brandes, der ikke var det mindst kloge Medlem af det radikale Ministerium, slog ogsaa i en Artikel for halvtredie Aar siden fast, at selv om vort Land er lille, er Krigsberedskab dog en uadskillig Tilhængsel til enhver Stat, og at det er noget af en Latterlighed eller Ydmygelse ikke at følge Hovedregelen, der gaar ud paa, at Begrebet Stat forlanger Begrebet Soldat, og at det er en Kendsgerning, at Afrustning kun optræder som Fremtidsideal for store og for smaa, saa at det ikke er saa underligt, at det ikke lykkedes de danske Bestræbelser at finde synderlig Anerkendelse andetsteds. Ja, saaledes siger Dr. Edvard Brandes, men hans Partifælle, den højtærede Udenrigsminister, advarer naturligvis ogsaa imod at lægge Vægt paa, hvad en saa erfaren og kyndig Mand siger. Her i Landstinget har imidlertid Edvard Brandes' Ord altid vejet mere til end den højtærede Udenrigsministers.

Naar H. P. Hanssen i sin Tid i Folke-

tinget paaviste, at det kan nytte at have et Militærberedskab, og at i to kritiske Situationer var den Omstændighed, at Landet havde et Forsvar og en Regering, der agtede at bruge dette, medbestemmende for, at Danmark ikke blev inddraget i Krigen, ja, saa ved H. P. Hanssen naturligvis ikke Besked om de Ting, thi de passer ikke i Udenrigsministerens Kram.

Advarslerne udefra er kommet fra Mænd af alle Partifarver, en Række af dem er fremdraget af mig og andre under tidligere Debatter, og jeg skal ikke her i Dag drage dem frem igen. Jeg gaar ud fra, at der fra vore Repræsentanter og Gesandter i Udlandet er indsendt et Materiale, der kan tjene til Belysning af den her foreliggende Sag. Naar denne Debat ender, bliver Sagen naturligvis henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Det ligger da i disse 15 Medlemmers Haand at afgøre, hvad der skal foreslaas Landstinget, og det er en Selvfølge, at de derfor maa sættes i Kundskab om alt, hvad der i saa Henseende foreligger, uden at noget stikkes under Udenrigsministerens Stol. Landet holder selvfølgelig ikke et kostbart Udenrigsministerium paa saadanne Vilkaar, at hvad der muligvis kan have Værdi for Lovgivningen i vort Land, forholdes dem, der giver Lovene, og kun tjener Ministeren og et Par af Embedsmændene til privat Underholdning. Ikke mindst i et demokratisk Land vilde et saadant System være en fuldstændig Absurditet, hvad ingen har sagt med tydeligere Ord end Socialdemokraterne og de Radikale, navnlig — vidunderligt nok — Folketingsmand Dr. Munch den Gang, da han ikke drømte om, at der kunde komme nogen Mulighed for, at han blev Udenrigsminister. At henvise til at slige Sager kan forelægges i det udenrigspolitiske Nævn, er at drive Gæk med os, thi skal Tingen gøre Nytte — og det er dog vel Meningens med et Udenrigsministeriums Sager —, saa maa den derhen, hvor der er Brug for den, og ikke derhen, hvor den kun kan blive privat Samtalestof for en lille Kreds, som paa Grund af dens Tavshedspligt ikke kan drage Nytte af de Oplysninger, der gives. Naturligvis maa der paalægges de 15 Udvalgsmedlemmer en lignende Diskretionspligt som den, der gælder for Nævnsmedlemmernes Vedkommende.